

En *Sondring mellem de Personer, der kan og bør være danske, og dem, der ikke kan findes egnede hertil*, kan hidføres ad to Veje. Man kunde saaledes opretholde den gældende Lovgivning og indføre en særlig Adgang til at frakende Indfødsretten. Medens denne Vej kan være farbar paa andre Omraader, maa det erkendes, at den ikke er anvendelig ved 1925-Lovens §§ 2 og 3, hvor det drejer sig om automatisk Erhvervelse af dansk Indfødsret, hvorfor Myndighederne intet Kendskab har til de enkelte Tilfælde. Statens Organer er derfor ude af Stand til selv at fremkalde en Afgørelse af den enkelte Persons Forhold. Eksempelvis nævnes, at Ægteskabet kan være indgaaet i Udlandet.

Det synes derfor paakrævet at gaa den anden Vej, hvorved man sætter de almindelige Regler ud af Kraft, saaledes at den enkelte selv maa henvende sig til Myndighederne for at faa sine Forhold prøvet.«

Ved Lovforslagets 1. Behandling i *Landstinget* blev der fra flere Sider givet Udtryk for Betænkelighed ved nogle af de foreslaede Bestemmelser, særlig § 3, hvis Gennemførelse, efter hvad der blev gjort gældende, vilde forringe Stillingen for de *danske Kvinder, der havde erhvervet tysk Statsborgerret ved Ægteskab* uden at forlade Danmark.

I det Landstingsudvalg, der havde Lovforslaget til Behandling, enedes man — skønt Meningen derom var delte — om at foreslaa § 3 slettet, hvilket Ministeren med nogen Betænkelighed gik med til. Ændringsforslaget om at indføre Lovens § 4 var stillet af Indenrigsministeren og tiltraadt af Udvalget. Ministeren fremhævede ifølge Betænkningen over for Udvalget, at det var Hensigten at forelægge alle Anmodninger om Bevarelse af dansk Indfødsret i Henhold til denne Paragraf for det Udvalg, der nedsættes angaaende Meddelelse af Indfødsret. I Tilslutning hertil oplyses det i Betænkningen, at Udvalget var enigt om, at Personer, der paa Grund af Forhold, som de ikke selv var Herre over, maatte blive forhindret i rettidigt at indgive Anmodning om Bevarelse af deres danske Statsborgerret, burde kunne erhverve dansk Indfødsret efter samme Regler, som det foreliggende Lovforslag bygger paa.

Efter at de stillede Ændringsforslag ved 2. Behandling var vedtaget uden Afstemning, vedtoges Lovforslaget i den ændrede Skikkelse enstemmigt med 56 Stemmer.

I *Folketinget* henvistes Lovforslaget ligeledes til et Udvalg. Dette delte sig i et Mindretal (Steen), der indstillede Lovforslaget til uændret Vedtagelse, og et Flertal (de øvrige Udvalgsmedlemmer), der var enigt med Indenrigsministeren om at gendinsætte det oprindelig fremsatte Lovforslags § 3, der udgik i Landstinget, men saaledes at de Personer, der rammes deraf,